

Doug CASEY
și
John HUNT

SPECULATOR

High Ground

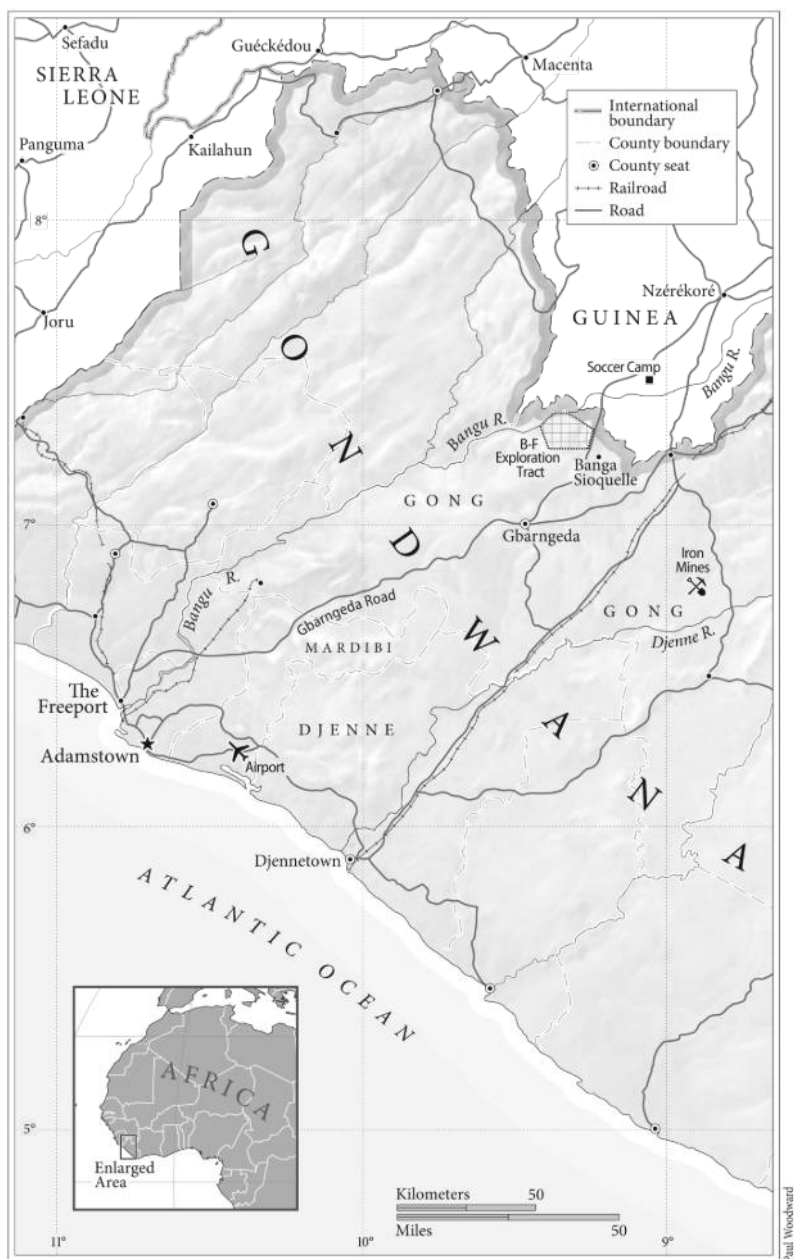
Traducere: Victor Ionescu

SENSE OF SELF PUBLISHING
Bragadiru
2026

Cuprins

1	O rezoluție aproape nerezolvată	17
2	O teorie geologică logică	23
3	Secrete și societăți secrete	35
4	O fantezie nebunească și o realitate din Gbarngeda	44
5	Puțin, prea puțin	65
6	Un tunet și o cursă nebună	81
7	Evaluarea post-acțiune	81
8	Spitalul plutitor	85
9	Sabina, de la Fisc	93
10	Un confesor viking	101
11	O conjunctură întărită	107
12	O politicoasă vânătoare umană	114
13	O cină cu un Wolf Larsen de tip „Gamma”	119
14	Inima Bestiei	127
15	O teorie a speculației	136
16	Ursul din Ziggurat	142
17	Cele nouă <i>P</i> -uri la terapie intensivă	148
18	O căutare și o petrecere	156
19	Taxe fiscale și recuperare fizică	163
20	Două planuri sunt născocite	171
21	O plimbare și un asalt	178
22	Teorii macro și o micro-lecție	188
23	Noapte în Gbarngeda, zi în San Diego	194
24	O confruntare explozivă în junglă	208
25	Conversații în junglă	214
26	Revelații	223
27	Prosperând făcând bine	233
28	Springer o șochează pe Sabina	245
29	În cada cu apă fierbinte	263

30	New York și Toronto	269
31	San Diego și Adamstown	280
32	Fotbal și acțiuni	285
33	Păianjenul întâlnește musca	292
34	Transoceanic	301
35	Cinci "P" justificați	313
36	O cină și o moarte	321
37	Charles, iată-l pe JohnJohn!	331
38	Un secret între vechi prieteni	345
39	Sabina redevine ea însăși	351
40	O dublă schimbare a norocului	358
41	O redută în junglă	373
42	Goană	382
43	Atacul celor două fiice	390
44	Pe loc repaos	398
45	O pierdere de 200 de milioane de dolari	405
	Epilog	417

*O companie minieră de tip junior axată pe explorare
combină banii tăi cu visele sale,
și le transformă în visul tău și banii săi.*

O rezoluție aproape nerezolvată

(Suspans pe marginea prăpastiei)

CHARLES Knight stătea înălțat la marginea unei prăpastii. Departe, în jos, râul tumultuos Bangu își croia drum de-a lungul unei falii străvechi, în timp ce vuietul său răsuna pe pereții canionului pe care îl săpase de-a lungul mileniilor. Privea peste sute de kilometri pătrați de tufiș african dens.

Sondajele geologice de zeci de ani nu surprindeau nici culorile continentului, nici parfumul său, nici greutatea aerului său. La nord se înălțau dealuri abrupte, acoperite cu rocă bazaltică de un verde închis, rezistentă la eroziune – sângele congelat al vulcanilor stinși. La vest, o bandă fantomatică de nori cenușii, plini de ploaie, plutea la orizont. Când ploaia va sosi, va veni în torente, cum puțini oameni de pe planetă au avut vreodată parte.

Cornișa pe care se afla acum Charles suferise asaltul unor astfel de ploi timp de milenii. Puțin mai rămăsese din liantul de calcar care, timp de atâta vreme, menținuse integritatea stâncii. Stresul suplimentar al celor 82 de kilograme ale sale s-a dovedit a fi pur și simplu prea mare. Cu un sunet nu mai tare decât un suspin, roca odată solidă s-a transformat în fluid sub picioarele lui. A simțit cum se întâmplă. Știa ce implică asta. Gravitația, căreia i s-a opus prea mult timp, nu va mai aștepta.

A întins mâna după ceva solid și nu a găsit nimic. Tristețea pentru oportunitățile pierdute îl apăsa mai mult decât frica. Cei douăzeci și trei de ani de viață ai săi se vor încheia ca o pată neregulată pe roca

accidentată și ascuțită, aflată la șaptezeci de metri mai jos, o pată care va apărea doar după rostogoliri agonizante pe stânci care îi vor sfârâma trupul în cădere.

Nu era nimic ce Charles Knight putea face decât să moară.

Și cea mai apropiată persoană care ar fi dat vreo importanță era la 8.000 de kilometri distanță.

* * *

„Așadar. Ce vrei tu de la viață, Charles?”

Unchiul Maurice i-a pus această întrebare cu aerul unui om bogat care cunoștea bine mersul lumii. Acestea erau primele cuvinte pe care unchiul Maurice i le spusese vreodată, în afară de un mormăit morocănos care servise drept salut inițial. Charles tocmai împlinise treisprezece ani, iar aceasta era atât prima sa călătorie în est, cât și prima dată când își întâlnea unchiul, fratele mamei sale, misterios și, conform zvonurilor, periculos.

Băiatul stătea în apartamentul de lux al marelui om, înconjurat de o assortare uluitoare de ziare financiare și rapoarte corporative, cu pereții îmbrăcați de sus până jos în cărți. I se alocase una dintre camerele de oaspeți și i se spusese că poate rămâne până la sfârșitul verii, sau până când va dori să se întoarcă în Montana, sau până când unchiul Maurice îi va cere să plece. Oricare dintre astea ar veni prima.

Unchiul Maurice era un om intimidant. Avea un cap mare despre care Charles știa că era plin cu materie cenușie adevărată, de calitate, și încărcat de cunoștințe. Și un corp formidabil care, deși explodând de grăsime, era plin de suflet. Sau cel puțin așa spunea mama lui.

Charles s-a așezat drept pe canapea, dând la o parte câteva resturi împrăștiate din stilul de viață neîngrijit al unchiului. După o clipă de ezitare, s-a uitat la unchiul său și a răspuns simplu, deși vocea i-a tremurat din cauza unei combinații de tensiune și schimbări hormonale specifice adolescenței. „Vreau să trăiesc o viață bună.” A ezitat din nou. Apoi, cu ochii strălucind de mai mult entuziasm: „Și una aventuroasă, poate chiar exotică.”

Unchiul Maurice și-a ridicat sprâncenele deasupra frunții sale ample și și-a strâns buzele între obrajii săi proeminenți. Expresia lui s-a schimbat de la o surpriză scurtă la un interes mai profund, acum studiindu-și nepotul cu o atenție mai mare. Apoi, a continuat cu o provocare. „Charles, mă așteptam la mai puțin din partea unui băiat de vârsta ta. M-ai impresionat. Așa că îți dau o sarcină. Vei defini pentru mine, și pentru tine, pe hârtie și în detaliu, exact ce înseamnă pentru tine o viață bună.” Maurice a făcut o pauză pentru o clipă și s-a

scărpinat la bărbia sa rotundă. „Și spune-mi ce înseamnă pentru tine exotic. Aceste concepte nu sunt de obicei menționate împreună, cu siguranță nu de cineva de vârsta ta. Unul aduce în minte o mănăstire, celălalt un bordel din Bangkok.”

Deoarece era încă la școală - o situație care nu va mai dura mult - Charles era obișnuit cu profesori care îi dădeau teme plictisitoare, fără niciun scop util, în afară de a-i ocupa timpul. Dar ca unchiul său să-i dea teme de casă pur și simplu nu era corect. Era vacanța de vară. Mama lui murise cu trei săptămâni în urmă. Nu venise la New York pentru a scrie un eseu pentru acest om. Venise aici pentru că tatăl său - copleșit de durere - credea că o perioadă de separare ar fi bună pentru amândoi.

„Când trebuie să fie gata?” a întrebat Charles, cu o ușoară notă de dispreț greu de ascuns. Pe baza temelor sale școlare, presupunea că va exista un termen limită pentru a umple câteva pagini cu gânduri convenționale, pentru a-i face pe plac unui profesor care, la rândul lui, doar își făcea datoria.

Explorarea orașului, de la vârful Empire State Building până la tunelurile metroului, avea mult mai multă atracție decât scrierea unei lucrări. La fel și vizitarea Muzeului de Istorie Naturală și studierea exponatelor în propriul său ritm, fără distragerea atenției din partea altor studenți. Sau urcarea în torța Statuii Libertății - indiferent dacă era sau nu legal. Ce aventură ar trebui să sacrifice pentru a scrie un eseu fără sens? Această sarcină l-ar face, cel puțin, să amâne citirea „Contelui de Monte Cristo”, carte pe care o înghesuisese în rucsacul său de călătorie în acea dimineață, înainte de a urca în avion.

Dar s-a dovedit că unchiul Maurice nu era deloc ca acei profesori. Era mai degrabă un co-conspirator.

„Charles,” a spus voluminosul om, „trebuie să explorezi New York-ul pentru început. Asta-i primul lucru pe care trebuie să-l faci. Tema ta nu trebuie predată mâine. Nici săptămâna viitoare.”

Asta a fost o ușurare.

„De fapt,” a continuat unchiul Maurice, „nu este datorată până în ziua în care vei descoperi răspunsurile. Ar putea dura ani sau decenii. Așa că ai destul timp să te gândești la asta. Știi că îți plac cărțile; am o bibliotecă bună aici. Ți voi da câteva pentru a te ajuta să începi procesul.”

În restul zilei - și în restul vieții sale - mintea lui Charles Knight s-a întors la această conversație. Poate că era pentru că amintirile sunt profund imprimate în momentele de stres emoțional. Poate că era pentru că aceasta a fost prima conexiune cu un bărbat care o iubea la fel de mult pe mama lui și care suferea alături de Charles. Nu a trecut

mult timp până când această scânteie aprinsă de unchiul său s-a transformat într-o căutare intensă de a explora ce ar putea constitui o viață bună. Și aventuroasă. Și exotică. Și chiar mai mult. Care era, în definitiv, sensul vieții??

* * *

Unchiul Maurice îi dăduse acea sarcină cu zece ani în urmă, aproape în aceeași zi a anului.

Charles Knight aruncă o privire în jos, peste cămașa lui udă de transpirație, peste pantalonii murdari și peste vârful ghetelor care nu reușeau să găsească aderența pe fațada de stâncă instabilă și aproape verticală pe care degetele lui încercau să se agățe desperate. Bolovanii care semănau cu niște dinți împrăștiau baza canionului departe în jos. Era atașat de stâncă mai mult prin frecare. Ar fi avut câteva secunde să-și contemple viața în timp ce cădea spre moarte.

Freământul apei râului copleșea orice alt sunet, în afară de pulsul sângelui care îi răsuna în cap. A alunecat mai departe, zgâriindu-și bărbia și vârful nasului. Granulația stâncii scrâșnea între dinții săi strânși. A găsit o viță agățată, a apucat-o și s-a străduit cu o intenție feroce să-și amâne sfârșitul. Dar nici brațul său, nici vița nu puteau să-l susțină mult timp.

Tatăl său îl sfătuisese împotriva acestei călătorii, la fel cum îl sfătuisese pe un Charles slab și ambițios la vârsta de doisprezece ani să nu construiască o casă între ramurile înalte ale stejarului din spatele curții. Consecințele acelei încercări includeau cicatricea de lângă cot, strălucind albă în lumina puternică a soarelui, în contrast cu bronzul său închis.

Tatăl său curățase rana, răsând, și spusese: „Așchia nu sare departe de trunchi.”

Acest adolescent zvelt crescuse și se dezvoltase într-un tânăr atlet cu o strălucire permanentă în ochii săi albaștri, hotărâți, dar jucăuși. Iar provocarea unchiului său de acum un deceniu se transformase într-o misiune de un interes personal tot mai mare. Întotdeauna presupusese că va avea timp să o finalizeze.

Acum, însă, confruntat cu o cădere într-un abis real, regreta că misiunea sa va rămâne nerezolvată. Viața era cu adevărat scurtă.

Privirea lui scana conglomeratul de calcar erodat, cristalele de quartz și fragmentele de mică sfărâmându-se sub unghiile sale în timp ce se agăța cu mâna stângă, cea liberă.

A aruncat o privire în sus la rămășițele pantei. Printr-o conspirație a sorții, fizicii și ploilor recente, stânca s-a prăbușit tocmai când el

termina de colectat mostrele de rocă care acum îl împovărau incomod în buzunarele pantalonilor săi cargo.

Aceste mostre de rocă reprezentau formația auriferă care îl adusese în această țară. Structura subterană era expusă aici, dezvăluind compoziția minerală a întregii zone. Nu era nevoie de echipamente de foraj costisitoare pentru a aduna roca. În schimb, el își riscase impulsiv viața pentru asta. Cu două minute în urmă, părea o idee bună.

Trebuia să urce vreo șapte metri, dacă putea să se miște vreun pic. Dar, pe măsură ce se străduia, vița care încercase să-l salveze își eliberase prinderea de copacul de deasupra.

O serenitate neașteptată l-a învăluit pe măsură ce căderea liberă începea. Poate că supradoza de adrenalină îl relaxa.

Poate că nu ar fi trebuit să încerce această carieră, se gândi el.

O singură rădăcină a viței, singura care reușise să se infiltreze în rocile subterane, s-a dovedit suficient de puternică pentru a-l opri brusc. Atârna în aerul liber. Nu era nimic de care să se agățe, nimic de pe care să se împingă. Antebrațele îi erau încordate la limită.

Bine, acum a venit frica. A lansat un strigăt către cosmosul larg, direct din diafragmă. „Ține-te!” Intenționa să încurajeze rădăcina viței, sau mâinile sale, sau natura în ansamblu. Strigătul îi creștea forța și curajul. Dar vocea lui doar s-a întors la el din umbrele stâncii, la doar un metru și jumătate în fața nasului său.

Vița sângera prin coaja ei crăpată. Era la fel de aproape de moarte ca și el. Minte lui a zburat la natura trivială a existenței sale. Se întreba dacă va simți durerea când va lovi stâncile de dedesubt. Se spune că oamenii simt doar puțină durere când sunt sfâșiați de urși sau tigri. Poate că sfârșitul lui va fi la fel?

Nu avea sens să-și încheie existența cufundat în frică și panică. Aceste răspunsuri biologice de bază erau pur și simplu prea degradante pentru a-i consuma restul vieții, toate cele douăzeci de secunde din ea. Cel puțin viața lui s-ar încheia cu o aventură într-un loc exotic. Dar a dus o viață bună, până în ultima clipă? Se gândi că unchiul Maurice ar trebui să aibă ocazia să afle.

Cosmosul se pare că era de acord, pentru că tocmai atunci o frânghie groasă a căzut din ceea ce nu putea fi decât cerul. A lovit stânca de deasupra și a atârnat la stânga lui. Degetele lui pline de sânge s-au agățat de acest miracol creat de om. Și-a transferat greutatea pe sfoara umedă tocmai când vița s-a rupt, mâna lui stângă arzând pe suprafața aspră a frânghiei.

După ce și-a asigurat priza, a eliberat vița ruptă din cealaltă mână și, cu o apreciere trecătoare, a privit cum aceasta se unduia în jos, lovind

stâncile ascuțite de dedesubt. Apoi și-a ajustat priza, și-a înfășurat gleznele în jurul frânghiei și a început să se cațere spre vârful stâncii.

„Hei, băiete. Ce făceai acolo jos?”

Charles a privit în sus în timp ce brațe subțiri se întindeau sub umerii lui și îl trăgeau de la marginea morții pe un teren orizontal. Mostrele de rocă din buzunarele lui îi apăsau coapsele. S-a întors pe spate și a privit cerul, expirând un suspin puternic de ușurare, oboseală și recunoștință. Corpul său a început să transpire rece, în ciuda căldurii umede a junglei.

„Mulțumesc pentru ajutor...” A făcut o pauză pentru un moment obosit, privindu-și salvatorul. „Domnul Winn, nu-i așa?”

Bărbatul cu un aspect fragil purta ochelari mici așezați jos pe nas, astfel încât să privească peste marginea lor. O pălărie cu boruri largi îi stătea așezată pe urechi, cu șuvițe lungi de păr gri ieșind de sub ea. Un zâmbet blând s-a format pe fața lui brăzdată de vreme și în ochii lui, la fel de albaștri ca ai lui Charles. Acest olandez încovoiat, cu picioarele șchiopătând și care părea bătut de soartă, se numea Xander Winn.

Charles se ferise de acest om mai devreme în timpul turului, din motive pe care nu le putea înțelege pe deplin. Ceva la Winn pur și simplu nu se potrivea.

Winn a arătat spre locul unde frânghia era legată de un bulldozer aflat printre piese de mașini diverse, piese de rezervă și alte echipamente miniere. „Dacă voiai să explorezi canionul, frânghia era chiar în acel morman de echipamente. Ar fi fost mai înțelept decât să te prefaci că ești Tarzan.” A râs.

Inima lui Charles bătea cu putere, brațele îi erau dureroase, pieptul îi pulsa, iar transpirația îi îmbiba hainele. Era plin de zgârieturi, vânătăi și sânge. Cu un minut în urmă, aproape că murise. Și acest om glumea pe seama lui. Trebuia să respecti asta. Poate că Winn era, până la urmă, în regulă.

Winn s-a folosit de baston pentru a se ridica în picioare. „Ar trebui să ne alăturăm celorlalți.”

Charles s-a bucurat de aerul greu, de senzația acestuia pe pielea lui și de bucuria copleșitoare de a trăi încă o zi. Putea continua căutarea unchiului Maurice.

Își va aminti să prețuiască fiecare minut al vieții, pentru că un miracol avusese loc, sub forma unui olandez cocoșat și a unei frânghii.